

DE VOGELS VAN DE HEMEL

Van Karl Ove Knausgård verschenen ook
bij Singel Uitgeverijen

Engelen vallen langzaam

Vader (Mijn strijd 1)

Liefde (Mijn strijd 2)

Zoon (Mijn strijd 3)

Nacht (Mijn strijd 4)

Schrijver (Mijn strijd 5)

Vrouw (Mijn strijd 6)

Uit & thuis (met Fredrik Ekelund)

Herfst (De vier seizoenen. Deel 1)

Winter (De vier seizoenen. Deel 2)

Lente (De vier seizoenen. Deel 3)

Zomer (De vier seizoenen. Deel 4)

Het Amerika van de ziel

Zoveel verlangen op zo'n klein oppervlak

Buiten de wereld

De morgenster

Karl Ove Knausgård

De vogels van de hemel

Met foto's van Stephen Gill

Uit het Noors vertaald door Liesbeth Huijer

DE GEUS

De vertaler ontving voor deze vertaling een
projectsubsidie van het Nederlands Letterenfonds

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

Oorspronkelijke titel *Fuglene under himmelen*,
verschenen bij Forlaget Oktober

Oorspronkelijke tekst © Karl Ove Knausgård, 2019.

All rights reserved

Foto's binnenwerk © Stephen Gill, uit *The Pillar*, 2015-19.

All rights reserved

Nederlandse vertaling © Liesbeth Huijer en De Geus bv,
Amsterdam 2023

Omslagontwerp Rouwhorst + Van Roon

Omslagbeeld © Stephen Gill

Typografie binnenwerk Perfect Service, Reeuwijk

ISBN 978 90 445 4448 0

NUR 302

De nieuwe patiënt zat in een blauw ziekenhuis-hemd rechtop in bed toen ik de kamer binnen kwam. Zijn gezicht was bruinverbrand en zijn ogen hadden een warme, alerte blik.

De dag liep op zijn einde; hij zou de volgende ochtend worden geopereerd.

‘Ben jij het?’ vroeg hij voordat ik iets had gezegd.

Ik keek vragend naar het onbekende gezicht.

‘We zaten op de basisschool bij elkaar in de klas. Herken je me niet?’

Ik knikte voorzichtig.

Hij glimlachte.

‘Je herkent me niet,’ zei hij. ‘Dat is niet zo vreemd. We verhuisden toen ik in de vierde zat.’

‘Er gaat wel een belletje rinkelen,’ zei ik. ‘Maar het rinkelt heel zachtjes!’

‘Het is ook vijfendertig jaar geleden,’ zei hij.

‘Je was vrij rustig, toch?’ vroeg ik, want er dook een vage herinnering op aan een stille jongen met blond haar die het geweest zou kunnen zijn.

‘Dat klopt denk ik wel,’ zei hij. ‘Ik zat vooral te tekenen. Zo herinner ik het me tenminste.’

‘Wanneer ben je hierheen terugverhuisd?’ vroeg ik.

ROEK

‘Twee jaar geleden.’

‘Ik ook,’ zei ik.

‘Waarom kwam je terug?’ vroeg hij terwijl hij me aankeek.

‘Mijn moeder werd te ziek om alleen te wonen. Maar ik overwoog al veel eerder om terug te komen.’

Hij knikte.

‘Ik overwoog het ook al langer,’ zei hij.

Mijn wangen begonnen te gloeien, ik keek snel weg, liep naar het raam en trok de luxaflex omhoog, die om een of andere reden neergelaten was.

De zon stond hoog boven de stad te branden. Autodaken en motorkappen glinsterden op de parkeerplaats. Iets verderop stroomde het laatste stukje rivier stil en glanzend naar de fjord.

‘Omdat de operatie morgen zo vroeg plaatsvindt, komt de arts vandaag langs om met je te praten,’ zei ik. ‘Hij kan dan uiteraard al je vragen over de operatie beantwoorden.’

Ik draaide me naar hem om. Zijn gevouwen handen lagen op zijn borst.

‘Het vreemde is dat ik me niet ziek voel,’ zei hij. ‘Totaal niet. Ik probeerde ze over te halen me hierheen te laten lopen, maar nee hoor, ik moest en

zou in bed hiernaartoe worden gerold.’

‘Het spijt me,’ zei ik glimlachend. ‘Maar ze moeten zich aan de regels houden.’

‘Nog één ding,’ zei hij. ‘Mag ik dat schilderij eraf halen? En er iets anders voor in de plaats hangen?’

‘Natuurlijk,’ zei ik.

In het kantoortje verdiepte ik me in zijn dossier. Hij had een tumor in zijn hersenen die laat was ontdekt. Hij dacht dat de hoofdpijn die hij een paar jaar geleden kreeg migraine was, en dat dacht zijn huisarts ook. Zelfs toen hij dingen begon te zien die er niet waren of niet kónden gebeuren, vermoedde hij niets en zei er niets over. Maar in de lente kreeg hij een epileptische aanval en werd er een scan gemaakt, waarbij de tumor werd ontdekt. Hij zat vlak bij het gezichtscentrum, vandaar de hallucinaties.

Ik vroeg me af wat voor hallucinaties hij had gehad, wat hij had gezien.

Als het uitkwam, kon ik het hem morgen vragen, dacht ik en ik keek naar het scherm boven de deur dat was begonnen te knippen. Kamer twee, waar Ramsvik lag. Ik stond op om erheen te gaan

toen mijn telefoon in mijn zak begon te trillen. Ik haalde hem tevoorschijn en keek welk nummer het was. Het was Line. Ik bracht de telefoon naar mijn oor.

‘Hoi, Line!’ zei ik.

Voor me liep Ellen naar de thermoskan en zette een kop onder het pompje.

‘Hoi, mama,’ zei Line.

Er klonk een gorgelend geluid; er kwam nauwelijks iets uit. Ellen keerde haar jonge, rode, mollige gezicht naar me toe.

‘Gaat alles goed?’ vroeg ik, terwijl ik naar het koffiezetapparaat in de hoek wees.

Ellen glimlachte vluchtig en pakte de glazen pot om de thermoskan te vullen.

‘Ja, hoor,’ zei Line.

‘Ja?’

‘Ja. Maar ik wil langskomen, als dat uitkomt?’

‘Natuurlijk komt dat uit. Wanneer kom je?’

‘Vanavond?’

‘Vanavond? Bedoel je vandaag nog?’

‘Ja?’

‘Ja, natuurlijk!’

‘Ik zit al in de bus, dus ik ben er rond zes uur.’

‘Jeetje, wat gezellig,’ zei ik en ik schudde mijn

hoofd tegen Ellen die vragend een kop omhooghield.

‘Oké,’ zei Line. ‘Je bent vast aan het werk. Tot straks.’

‘Tot straks. Dag!’

Ik stopte de telefoon in mijn zak.

‘Waren er niet ergens koekjes?’ vroeg Ellen.

‘Die zijn volgens mij vanochtend opgegaan,’ zei ik en ik liep de gang in. De zon scheen door het raam aan het eind van de gang, het linoleum glom en waar de zonnestralen erop vielen leek het bijna vloeibaar.

Waarom wilde Line op stel en sprong op bezoek komen? Dat was helemaal niets voor haar.

En wat zou ik serveren?

Zou ik een fles wijn kopen?

Nee, de slijterij was al dicht. Het was beter om niet te overdrijven. Als ik te veel mijn best deed, zou ze snappen hoe erg ik haar had gemist, dacht ik en ik klopte op de deur van Ramsvik, of ‘de consul’, zoals ik hem voor mezelf had genoemd.

Er stond een file voor beide rotondes, maar zodra ik in het dal was, loste die op en kon ik harder rijden.